

Var är skolvisionen?

Nu har det gått två år sedan valet då Uppsala kommun fick en rödgrön regering. Två år kan låta som en kort tid för politiska reformer, men i skolsammanhang är det långt, särskilt för eleverna. Många hinner påverkas av den förda politiken, och deras skolår kommer inte tillbaka. De behöver bra utbildning och bra förutsättningar för kunskap nu.

Då är frågan: Vad har den rödgröna ledningen i utbildningsnämnden hitintills levererat? Det vi kan se är att skolan i Uppsala – från förskola till vuxenutbildning – drabbats av kraftiga besparingar. Skolverksamheten har genomgått avveckling efter avveckling, medan utvecklingen lyser med sin frånvaro. Sett utifrån ett rödgrönt perspektiv och utifrån vad nu ansvariga partier utlovade under oppositionsåren så är det som sker ett hått mot varje rödgrön väljare. Vad hände med det ni politiker utlovade?

Låt oss börja med yrkesprogrammen. Före valet var dessa program livsviktiga för de rödgröna politikerna. Vad vi än gjorde, ansåg de att det var otillräckligt, större satsningar behövdes. Men idag har Uppsala faktiskt färre yrkesprogram, och färre yrkesinriktningar inom gymnasieskolan, än under alliansens tid vid makten. Det är med närmast kirurgisk precision som de rödgröna har valt att montera ned just de yrkesprogram som efterfrågas på arbetsmarknaden, t.ex. anläggningsmaskinförarutbildningen på Bolandgymnasiet. Detta i en tid då yrkesprogrammen borde prioriteras än högre, sett till vad som sker i omvärlden. Nästa ”reform” som den rödgröna majoriteten vill genomföra på det här området är att skänka bort den välfungerande flygteknikutbildningen på Arlanda till en annan kommun. Med det gjort blir det ännu färre yrkesutbildningar. Vänsterpartiet är i alla fall konsekvent, hellre skänka än sälja!

Mitt under valrörelsen uppvaktades enheter som CIS, Samlad vägledning och Modersmålsenheten av rödgröna kommunalråd och politiker. Dessa enheter berömdes och lovades en ljus framtid. Efter knappt ett år vid makten och mitt under den stora flyktingströmmen till Sverige och Uppsala valde den rödgröna majoriteten i stället att avveckla CIS. Alltså, i en tid då verksamheten behövde koncentrera sig på mottagande och kartläggning och att ordna platser på skolorna fick personalen istället ägna sin tid åt att försvara sin existens och förklara för döva rödgröna öron att deras arbete var värdefullt. Utan att konkreta alternativ fanns beslutade utbildningsnämndens majoritet att lägga ner CIS.

Under mandatperioden 2010-2014 berömde delar av den rödgröna majoriteten den modell vi skapat för vägledningen i Uppsala kommun. Alla yrkes- och studievägledare samlades under en enhet vilket stärkte deras yrkesroll och elevernas tillgång till en professionell och tillgänglig vägledning. Miljöpartiet, som var ivriga förespråkare för ett nyckeltal för hur många studievägledare som skulle finnas per 500 elever, är nu tillsammans med S och V, på väg att skrota hela enheten och ta bort det nyckeltal som finns för gymnasiet. Processen kring Modersmålsenheten är så färsk, att många kanske minns att det handlar om att förskolebarn nu inte längre har rätt att få undervisning i sitt modersmål av en modersmålspedagog, vilket strider mot all forskning på området.

Även inom vuxenutbildningen har de rödgröna lovat stort men hållit tunt. Inför valet lovade Socialdemokraterna 1000 platser i ett ”lokalt kunskapslyft” med bland annat komvuxutbildningar till arbetslösa. Halvvägs igenom mandatperioden har antalet som läser på komvux istället minskat. Och trots att arbetslösheten håller i sig har viktiga utbildningar inom bland annat fordonsteknik och livsmedel, som arbetsmarknaden efterfrågar, inte blivit av.

Ovanstående är några exempel på genomgripande förändringar som genomförts på skolområdet i Uppsala de senaste två åren. Det finns fler: syskonförturen har tagits bort, strukturersättningen har förändrats, valfriheten begränsats, tilläggsbeloppen minskats, nerskärningar har skett på språkundervisning, barn till föräldralediga och arbetslösa har fått minskad tid i förskolan, det

drogförebyggande arbetet på skolorna försvåras och nu senast har barn till föräldralediga förlorat sin möjlighet till fritids. Flera av exemplen är mycket dåliga sett ur ett barnperspektiv, samtidigt som de komplicerar vardagen för familjer och undergräver möjligheten till god utbildning.

I Liberalerna vill vi vara ärliga och tydliga. Ett par av förändringarna som de rödgröna genomdrivit har vi ställt oss bakom helt eller delvis. Delar av förslaget om modersmålsenheter var bra, och dessa delar har vi stöttat i nämnden. Vi har också varit eniga med de rödgröna om flytten av GUC och flytten av Bolandgymnasiets program till Jällaskolan. Utifrån vår politiska syn har några få saker varit nödvändiga att genomföra och det har vi stått upp för. Men vi ställer oss frågande till hur S, MP och V med gott samvete kan strunta i vallöfte efter vallöfte och de förväntningar som väljarna hade på S, MP och V när de tog över makten över Uppsalas skolor. De vann valet för att de presenterade planer på att *utveckla* skolan. Idag är ledordet i stället *avveckling*.

När den rödgröna majoriteten i Uppsala talar om satsningar, som att pengar kommer till mindre barngrupper i förskolan, så är det inget som sker av egen kraft. Allt kommer från statligt håll och finansieras med statliga pengar. I Uppsala kommun satsar S, MP och V inte på skolan.

Vi är inte bara politiker, vi är även Uppsalabor med barn och barnbarn som går i skolan. Vi saknar en vision om hur skolan i Uppsala ska utvecklas och en politik som realiserar dessa visioner. Vi frågar Caroline Andersson (S), Linda Eskilsson (MP) och Sverker Åslund (V): När kommer ni att infria era vallöften? När börjar ni bidra till skolans positiva utveckling, i stället för att hindra den?

Liberalernas kommunfullmäktige-grupp

Mohamad Hassan

Anna Manell

Eva Edwardsson

Benny Lindholm

Anders A. Aronsson

Urban Wästljung

Anders Westerlind

Malin Sjöberg Högrell

Peter Nordgren

Agneta Simonsson

Thea Andersson